

за какво става дума. Скръбна бръчка бе свила в мълчание устата ѝ, която не искаше вече да изрича неизменно едни и същи слова. Очите ѝ стояха сведени, за да не измъчва сина си с вечния тревожен въпрос, който тръпнеше в тях.

Дано бог пощадеше тая скъпа младост!

- Кой знае как са се трупали людете край тия чудни чешми? - питаше с жадно любопитство князът. - Ала ти можа ли да разбереш как е ставало всичко това? Дали не би дошел майсторът и у нас да направи подобно дърво?

- В долната част на дървото имало кухня, където стоял скрит човек. Щом чуел желанието на госта, той карал чрез един провод ангела да тръби. В палатата имало нарочно построено помещение в което неколцина слуги чакали да чуят условния тръбен знак. И според числото на трюпетните призови, те пуцали по едни тръби разните течности. Кумисът там се лееше като река.

- Затова ханът би трябвало да има доста голямо число кобили.

- Разправяха, че Сиктай имал ергеле от 10 000 бели кобили, хранени само за да дават всеки ден мляко за кумис.

Петър се замисли. След това впери очи в лицето на абата.

- Разкажи ми още за Болгар...

Гласът му трепереше от любопитство да узнае нещо повече за далечната прародина.

Абат Витлеем поглади светлото си чело. Въздъхна.

- Не можехме да останем дълго във Велика България, защото приближаваше зимата, а там тя е страшно студена и дълга: дните стават толкова къси, че светлината трае само четири часа. След това, от три часа след полунощ до пладне е постоянен мрак. Дебели преспи затрупват всички друмове. Ние стигнахме в Болгар, като пътувахме нагоре срещу течението на Волга. От Каракорум до лагера на хан Бату пътувахме четири месеца. А от там до първите българ-